

Radvaner Vilmosné Bátyjával

Ez itt a bátyám és én. A bátyám, Gönczi László 1905-ben született, én 1908-ban. A Nyár utcai elemibe jártam. Végig a legjobb tanuló voltam. Az Andrássy úton volt a Mária Terézia felső leányiskola [lásd: leányiskolák], ami hat évet tartott. Nem nagyon lehetett bejutni, csak gazdagéknak. Az egyik nagynéném, az Ignác felesége, a Piri néni, és az ő húgának a férje egy könyvkiadó igazgatója volt, és egész Pesttel volt összeköttetése. Elment anyám, hogy szeretne engem az Andrássy útra. És azt mondta, hogy Budapest összes iskolájába segítem a Bözsit, de ide nem, mert itt csak flancolni tanul. Add be polgáriba [lásd: polgári iskola]. A Nagydíófa utcában volt

az iskola. Ott is a legjobb tanuló voltam. Az iskolában kötelező volt minden péntek délután templomba menni. Eleinte anya vitt az iskolába, aztán már egyedül mentünk. Hát nem volt közlekedés. Laci gyalog ment a reálba [lásd: gimnázium és egyéb középiskolák], a Reáltanoda utcába. Én a Nagydíófa utcáig mentem velük.

Az első világháború kitöréséig minden nyáron Siófokon voltunk. Béreltünk egy lakást, cselédlánnyal, konyhával, cakk-pakk lementünk. Amikor már iskolás volt Laci, akkor az iskolaév végétől iskolaév kezdetéig lenn voltunk, és szombat este jöttek a férjek látogatóba. Akkor 1914-ben anyámék voltak Abbáziában, 1918-ban Nagymaroson volt megint ugyanígy az egész család. 1919-ben megint nem lehetett nyaralni. És akkor egy jó néhány évig nem nyaraltunk. Mert akkor apám állás nélkül volt. Onnantól ennek a családi üdülésnek vége volt.